

Internationell solidaritet med yttrandefriheten mot bakgrund av fascistiseringen av samhället

Innehåll

1. Teorin om staten
2. Övergången från fri konkurrens till imperialistisk kapitalism
3. De borgerliga demokratiska fri- och rättigheternas öde
4. En kritisk granskning
5. Länge leve internationell solidaritet!
6. Referenser

1. Teorin om staten

Statens ursprung

Staten är ingen tidlös enhet utan en historisk produkt som vuxit fram ur samhällets klassuppdelning. I själva verket uppstod staten som ett svar på de oöverbryggliga motsättningarna mellan ekonomiska klasser, och fungerade som ett verktyg för den dominerande klassen att förstärka sina intressen. Det fanns en tid då staten inte existerade, i alla fall inte som ett maktmonopol till vissas fördel och andras nackdel. Under den här perioden, som går under namnet primitiv kommunism, organiserades produktionen och konsumtionen kollektivt och fördelades så att ingen gick miste om fördelarna.

Staten som en produkt av klassamhället

Karl Marx och Friedrich Engels fastslog att staten uppstod ur materiella villkor och klassmotsättningar. I *Kommunistiska manifestet* beskrev dom staten som ”ett utskott som förvaltar hela borgarklassens gemensamma affärer” (Marx och Engels, 1848). Detta understryker att staten är ett uttryck för klasstyre, inte en neutral eller evig institution.

Så är fallet även i de mest demokratiska länderna i vår tid. Inte på någon plats i världen representerar staten hela samhället, utan en enskild grupps intressen – borgarklassens. Detta till trots gör de sitt bästa för att få det att framstå som att de är representanter för hela samhället, till exempel genom allmän rösträtt.

Engels utforskade den historiska framväxten av staten i *Familjens, privategendomens och statens ursprung*. Han argumenterade för att staten uppstod vid ett specifikt tillfälle i samhällets utveckling, när socialt överskott och privat ägande skapade klassdistinktioner. ”Staten är sålunda ingalunda en makt, som påtvingas samhället utifrån.... Det är snarare en produkt av samhället på ett bestämt utvecklingsstadium, den utgör beaktelsen att detta samhälle invecklat sig i en olöslig motsägelse med sig självt” (Engels, 1884).

Staten etablerades för att reglera klasskonflikter och för att skydda den härskande klassens egendom och privilegier. I och med detta institutionaliserades förtrycket och den ägande klassens makt över arbetarklassen befästes.

Statens former i klassamhället

Staten uppträder i olika former beroende på de dominerande produktionsmedlen. I forntida samhällen fungerade staten som ett verktyg för slavägare. I feodala samhällen tjänade den aristokratins intressen. Under kapitalismens framväxt blev staten ett instrument för borgarklassen att utöka den kapitaliska exploateringen och skydda den privata egendomen.

Att de dominerande staterna i vår tid är de styrande klassernas maktorganisationer är ett faktum som inte går att förneka, särskilt sen millennieskiftets början då både lokala och globala krig bedrivits mot t ex Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien, Ukraina. Dessa krig, i vilka alla NATO-medlemmar och andra imperialistiska stater medverkat, finansieras självklart genom skatter från de arbetande massorna, och bedrivs mot massorna, men i absolut frånvaro av massorna bakom maktens stängda dörrar. Detta enkla faktum har återigen bekräftat och fört fram Karl Marx' och Friedrich Engels idéer om statsteorin å ena sidan, och å den andra krossat alla borgerliga teorier i ämnet som i årtionden lärts ut i metropolernas akademiska kretsar.

Lenin bekräftade denna analys i *Staten och revolutionen*, där han beskriver staten som en tvångsmekanism: "Staten uppkommer där, då och i den mån klassmotsättningarna objektivt inte kan försonas. Och omvänt: statens existens bevisar att klassmotsättningarna är oförsonliga." (Lenin, 1917).

Således placerar ett vetenskapligt perspektiv staten inom ett historiskt och materialistiskt ramverk, där den kan förstås som ett instrument som uppstått ur klasskonflikt. Dess ursprung återfinns i ekonomisk ojämlikhet, och dess ultimata öde är att upphöra när klassantagonismerna upplöses i ett högre kommunistiskt samhälle.

2. Övergången från fri konkurrens till imperialistisk kapitalism

Övergången från en kapitalism baserad på fri konkurrens till imperialistisk kapitalism var ett kritiskt steg i det globala kapitalistiska systemets utveckling. Den här övergången, ursprungligen analyserad av Vladimir Lenin, bygger på Marx och Engels grundläggande verk och deras beskrivning av den kapitalistiska ackumulationens dynamik och klasskampen som det som driver kapitalismens utveckling.

Kapitalismen under fri konkurrens

I de tidiga stadierna karaktäriserades kapitalismen av fri konkurrens bland mångfalden av producenter och handelsmän. Marx och Engels skildrade den här fasen i *Kommunistiska manifestet* där de underströk hur kapitalismen i begynnelsen frigjorde de produktiva krafterna:

”Bourgeoisin har spelat en högst revolutionär roll i historien... Bourgeoisin har under sitt knappt hundraåriga klassherravälde skapat talrikare och kolossalare produktivkrafter än alla föregående generationer tillsammans.” (Marx och Engels, 1848)

Likväl noterade Marx i *Kapitalet* att denna miljö av konkurrens oundvikligen leder till en centralisering av kapital:

”Produktionsmedlens centralisation och arbetets socialisering når en punkt, vid vilken de icke kan fördrå sitt kapitalistiska hölje.” (Marx 1867)

När konkurrensen tättnar slås mindre kapitalister ut, vilket leder till monopolisering och till de större företagens dominans.

Då staten i den tidiga kapitalismens fria konkurrens var en kollektiv representation av hela borgar- och köpmannaklassen hade den oundvikligen en viss demokratisk karaktär. Det är sant att den fortfarande var ett tvingande instrument i händerna på kapitalismen gentemot arbetare och bönder, men eftersom det inte fanns några monopol befann sig staten i ett läge där den kunde delas mellan alla kapitalister, och såtillvida var den demokratisk såsom den utlovats i alla borgerliga revolutioner.

Imperialismens uppkomst

Lenin vidareutvecklade Marx' analys i *Imperialismen som kapitalismens högsta stadium* och identifierade övergången till imperialism som ett resultat av monopolisering. Han urskilde fem framstående drag hos imperialismen:

1. **Koncentration av produktion och kapital:** Storskaliga industrier och monopol dominerar den ekonomiska sfären och ersätter fri konkurrens: ”Härav framgår tydligt,

att koncentrationen på ett visst stadium av sin utveckling så att säga av sig själv leder ända fram till monopollet.” (Lenin, 1917)

2. **Finanskapitalet och finansoligarkin:** Sammansmältningen av industriellt kapital och bankkapital ger upphov till finansiellt kapital som kontrolleras av mäktiga oligarker.

Roman Abramovich (Ryssland) – en framstående person inom Rysslands olje- och gasindustri.

Oleg Deripaska (Ryssland) – en nyckelperson inom Rysslands aluminiumindustri.

Charles Koch (USA) – som delägare i Koch Industries, ett av de största privatägda bolagen i USA, har Koch använt sin förmögenhet för att påverka politiken, särskilt genom sin finansiering av konservativa politiker och ändamål.

David Koch (USA) – trots att han gick bort 2019 har David Kochs inflytande som filantrop och politisk välgörare lämnat ett bestående avtryck, särskilt genom sitt stöd till konservativa rörelser.

Harold Hamm (USA) – grundaren av Continental Resources. Hamm är en framträdande person inom den amerikanska oljeindustrin och har använt sin förmögenhet för att stödja politiska ändamål, däribland finansieringen av Mitt Romneys presidentvalskampanj.

Alisher Usmanov (Ryssland) – en framträdande person inom den ryska metall- och telekommunikationssektorn. Usmanov har nära band till Kreml och var en gång i tiden en av de rikaste personerna i Ryssland.

Donald Trump (USA) – den tidigare och kommande presidenten beskrivs ofta som en oligark på grund av sin stora förmögenhet och inflytande, särskilt inom fastighetsbranschen och genom hans utnyttjande av sin politiska makt för att utverka fördelar i hans egna affärsintressen.

3. **Export av kapital:** inom den imperialistiska kapitalismen blir exporten av överskottskapital (utländska investeringar) viktigare än exporten av varor, vilket speglar mättnaden på den inhemska marknaden.

Några framstående exempel på kapitalexport i modern imperialistisk kontext:

Amerikanska investeringar i Kina: USA har historiskt gjort kraftiga investeringar i Kina, särskilt inom sektorer som teknologi, manufakturering och finansmarknad. Bolag som Apple och Microsoft vidmakthåller betydande investeringar i Kina, som är ett nav för produktion till följd av sin billiga arbetskraft.

Europeiska investeringar i Afrika: Europeiska länder, särskilt forna kolonialmakter som Frankrike, har fortsatt att exportera kapital till Afrika. Franska bolag som Total och BNP Paribas äger betydande andelar av kontinentens olje- och finansmarknader.

Japanska investeringar i sydöstra Asien: Japan exporterar kapital till länder som Indonesien, Vietnam och Malaysia. Japanska multinationella bolag som Toyota och Sony drar fördelar av billig arbetskraft samtidigt som de säkrar vinster på de inhemska marknaderna.

Tyskt kapital i Östeuropa: Tyskland har gjort stora investeringar i Östeuropa, framför allt i bil- och energiindustrin, då dessa regioner erbjuder billigare arbetskraft än Tyskland. Företag som Volkswagen och Siemens har gjort betydande investeringar.

Brittiskt finanskapital i Mellanöstern: Storbritannien förblir en betydande aktör inom kapitlexporten, särskilt genom finansinstitutioner som HSBC. Landets investeringar riktas ofta mot oljeproducerande regioner som Mellanöstern.

4. Bildandet av internationella monopol: Monopolallianser dominerar den globala marknaden och delar upp världen mellan sig.

Här är fem exempel på framträdande monopol som spänner över flera olika regioner:

USA – Google: Google dominerar den globala sökmotormarknaden, med kontroll över ungefär 90 procent av alla sökningar online.

Europa – Luxottica: Det italienska bolaget Luxottica innehar betydande kontroll över glasögonmarknaden. Det äger märken som Ray-Ban och Oakley och är även tillverkare för andra lyxmärken, vilket lett till dess överväldigande dominans inom den globala glasögonindustrin.

Kina – Alibaba: Alibaba Group är ett kinesiskt multinationellt konglomerat som verkar inom sektorer som e-handel, molntjänster och digitala betalningar.

Ryssland – Gazprom: Som statskontrollerat bolag är Gazprom världens största producent av naturgas och dominerar energisektorn i Ryssland samtidigt som de har inflytande över globala energimarknader. De är en nyckelaktör i landets energimonopol.

USA – Tyson foods: Detta företag kontrollerar en betydande del av den amerikanska fjäderfäindustrin genom att tillhandahålla kyckling till stora återförsäljare och snabbmatskedjor. Tyson foods har flertalet gånger beskyllts för marknadsmanipulation.

- 5. Territoriell uppdelning av världen:** Konkurrens mellan imperialistiska makter leder till uppdelning och återuppdelning av kolonier och territorier, vilket leder till konflikter och krig.

Till exempel:

Kriget mellan västerländska imperialister å ena sidan och ryska imperialister å andra sidan om Ukraina.

Imperialistiska konflikter om makten över Syrien bland de nya imperialistiska makterna Turkiet, islamiska republiken Iran och Saudiarabien.

Militär/fascistisk expansionism genomförd av den israeliska regeringen i Palestina, enhälligt stöttad av alla västerländska imperialister.

Lenin argumenterade att imperialismen är det högsta stadiet av kapitalismen därför att det representerar systemets mognad och dess inneboende motsättningar. Den ekonomiska koncentrationen och den globala expansionen av kapital intensifierar klasskampen, inter-imperialistiska rivaliteter och exploateringen av koloniserade regioner. I den imperialistiska fasen av kapitalismen bemäktigar sig monopolerna således alla samhällets sfärer för sina egna intressen.

Motsättningar och revolutionär potential

Övergången till imperialism löser inte kapitalismens inre motsättningar utan förvärrar dem snarare. Marx och Engels förutsåg detta i *Kommunistiska manifestet*: ”Storindustrin har frambringat den världsmarknad som upptäckten av Amerika förberedde.” (Marx och Engels, 1848).

Lenin belyste att koncentrationen av kapital under imperialismen förstärker ojämlikheten, vilket leder till förutsättningar som är mogna för den proletära revolutionen. Han skrev: ”Imperialismen är tröskeln till den socialistiska revolutionen” (Lenin, 1917). Den vetenskapliga analysen av övergången från fri konkurrens till imperialistisk kapitalism demonstrerar kapitalismens inneboende tendens mot monopolisering och global expansion. Detta stadium intensifierar exploatering och motsättningar såväl som krossar alla tidigare kända demokratiska principer, och skapar därmed förutsättningarna för revolutionär förändring.

3. De borgerliga demokratiska fri- och rättigheternas öde

Borgerliga demokratiska fri- och rättigheter, vilka är produkter av borgerliga revolutioner men som upprätthållits genom oupphörliga ansträngningar av massorna under århundraden, betraktas som ett nödvändigt men begränsat stadium i samhällets historiska utveckling. Dessa fri- och rättigheter, ofta stöttade av borgarklassen under den kapitalistiska utvecklingens tidiga skeden, representerar en form av politisk frihet som tjänar den kapitalistiska klassens intressen samtidigt som de fortsätter sitt förtryck av arbetarklassen och förhindrar sann frigörelse. Detta till trots är detta trånga ramverk fortfarande värt att kämpa för, särskilt som fascister varit och fortfarande är beslutna att förstöra det.

Om den borgerliga demokratins betydelse

Karl Marx och Friedrich Engels erkände betydelsen av de borgerliga demokratiska fri- och rättigheterna när det gällde att nå särskilda friheter, särskilt i opposition till feodala och absoluta monarkier. I *Kommunistiska manifestet* (1848) till exempel argumenterade Marx och Engels för att borgarklassen, genom sin revolution mot feodalismen, etablerade basala politiska rättigheter som yttrandefrihet, mötesfrihet och pressfrihet, vilka var grundläggande för utvecklingen av det kapitalistiska samhället. Dessa rättigheter bar dock på en inneboende begränsning då de ytterst tjänade borgarklassens intressen genom att upprätthålla kapitalistiska äganderelationer. Marx och Engels betonade att dessa friheter, även om de var progressiva i jämförelse med feodala

system, fortfarande var begränsade av klassintressen, och i slutändan skulle behöva överskridas genom en proletär revolution (Marx och Engels, 1848).

I sin analys av staten (särskilt i verk som *Pariskommunen*) argumenterade Marx för att staten, även som borgerlig demokrati, inte är neutral utan ett verktyg för klassförtryck. I kapitalistiska samhällen upprätthåller staten den härskande klassens intressen – borgarklassens. Som Marx skrev i *Kritik av Gothaprogrammet* (1875): medan den borgerliga staten beviljar särskilda friheter, begränsar den samtidigt arbetarnas förmåga att till fullo uttrycka sin kollektiva vilja, och kapitalistiska äganderelationer förblir därmed intakta.

Men vad händer med de borgerliga demokratiska fri- och rättigheterna när den fria konkurrensen upphör och imperialister bemäktigar sig alla samhällets sfärer?

Demokratins underordning under imperialismen

Vladimir Lenin, i *Imperialismen som kapitalismens högsta stadium* (1917), förklarade att då kapitalism utvecklas till imperialism så ger den fria konkurrensens era vika för monopolens dominans. Den ekonomiska makten koncentreras till några få gigantiska bolag och finansiella oligarkier, som vi sett ovan. Detta skifte påverkar de borgerliga demokratiska rättigheterna i grunden, då den kapitalistiska staten alltmer litar sig med monopolens kapital för att kväva motstånd och upprätthålla status quo. Lenin noterade att under imperialismen tjänar även skenet av demokrati som ett verktyg för att dölja borgarklassens envælde (Lenin, 1917).

Borgerliga demokratiska fri- och rättigheter som yttrandefrihet, mötesfrihet och pressfrihet blir verktyg för kontroll snarare än genuina friheter. Monopolkapitalet använder dessa mekanismer för att manipulera folkopinionen och marginalisera de revolutionära krafterna. Som Lenin observerade leder imperialismen till en ökad repression av arbetarrörelser och inskränkningar av deras demokratiska deltagande för att skydda den härskande klassens ekonomiska och politiska dominans.

Betyder då detta att revolutionärer och medvetna, vakna intellektuella måste resignera frivilligt från den nödvändiga kampen för borgerliga demokratiska fri- och rättigheter? Svaret är ett rungande NEJ. Faktum är att detta är den viktigaste demokratiska uppgiften för proletariatet och dess allierade, att upprätthålla och främja genuina demokratiska fri- och rättigheter. Enbart på denna väg kan det förtryckta folket höja sin röst och propagera mot monopolens smutsiga konspirationer, om den revolutionära agendan inte är tillgänglig. Och

om du är medveten nog, inser du omedelbart att om något återstår av dessa demokratiska fri- och rättigheter så är det på grund av massornas och deras samvetsgranna representanters heroiska kamp.

Militarismens och repressionens roll

Imperialism kännetecknas också av en expansion av militarism, vilket underminerar de demokratiska rättigheterna ytterligare. Lenin argumenterade att den imperialistiska statens utveckling går mot ökad militarisering för att skydda sina globala intressen, kväva inre motstånd och upprätthålla ordning inom sina gränser. Till exempel utnyttjar imperialistiska stater lagarna och statsapparaten för att undertrycka arbetarorganisationer, revolutionära rörelser och allt form av motstånd mot monopolmakten (Lenin, 1917).

I *Pariskommunen* (1871) analyserade Karl Marx Pariskommunen som en utmaning av den borgerliga statens repressiva apparat. Han argumenterade att borgarklassen alltid skulle prioritera bevarandet av sina ekonomiska intressen över demokratiska ideal. Under imperialismen intensifieras denna motsättning då staten övergår till ett fullkomligt instrument för monopolkontroll, där både tvång och lagstiftning används för att kväva opposition.

Ideologisk dominans och kulturell underkastelse

Imperialismen utvidgar sin kontroll till alla livets sfärer, däribland ideologi, utbildning och kultur. Friedrich Engels underströk i *Herr Eugen Dührings omvälvning av vetenskapen* (1877) att borgerlig ideologi genomsyrar samhället under kapitalismen. Under det imperialistiska stadiet blir denna dominans ännu mer uttalad, då den härskande klassen utnyttjar kulturella och ideologiska institutioner för att legitimera sin makt och kväva alternativ. Den ”frihet” som erbjuds av borgerliga demokratiska institutioner blir en fasad som maskerar bristen på genuin jämlikhet eller representation för proletariatet. Under tider av relativt lugn är en av proletariatets viktigaste uppgifter att avslöja den demokratiska fasaden och stötta en genuin demokrati!

4. En kritisk granskning

I flertalet länder är yttrandefrihet inte konstitutionellt garanterad eller så är den strängt begränsad. Här är några exempel, bland otaliga, där yttrandefrihet antingen inte är inskriven i konstitutionen eller möter betydande lagliga och praktiska hinder. Det är värt att reflektera över att dessa länder antingen är nya imperialistiska stormakter i sina respektive geopolitiska block, eller får betydande stöd av imperialister i både väst och öst!

1. **Nordkorea:** Regeringen upprätthåller strikt kontroll över alla former av uttryck, och saknar konstitutionella bestämmelser kring yttrandefrihet. Stöds av kinesiska och ryska imperialister.
2. **Kina:** Yttrandefriheten är strängt begränsad och regeringen utövar omfattande kontroll över media och internet. En superimperialistisk makt.
3. **Saudiarabien:** Kungadömet saknar konstitutionella garantier för yttrandefrihet, med långtgående straff för dissidenter. Ny imperialistisk makt, med starkt stöd av USA.
4. **Iran:** Trots konstitutionella referenser till vissa fri- och rättigheter är yttrandefriheten starkt kontrollerad, och olikvärdiga kriminaliseras. Nyimperialistiskt land, med starkt stöd av ryska och kinesiska imperialister.

Att trotsa Islam – en mans öde:

Salman Rushdie, en internationellt erkänd indisk-brittisk författare, blev en kontroversiell måltavla för den Islamiska republiken Irans hot i samband med publiceringen av hans roman *Satansverserna* 1988. Boken sågs som blasfemisk av många muslimer på grund av dess upplevda vanvördiga skildring av islam och profeten Muhammed. Irans högsta ledare Ayatollah Ruhollah Khomeini utfärdade 1989 en fatwa (religiöst påbud) med uppmaningen att avrätta Rushdie och en mångmiljonbelöning erbjöds för hans död. Detta ledde till mångåriga hot och våld mot Rushdie och andra individer med anknytning till boken, däribland översättare och förläggare, av vilka vissa attackerades eller dödades. Fatwan är tekniskt sett fortfarande i kraft men den iranska regeringen har vid vissa tidpunkter avstått från att aktivt driva på för dess fullföljning.

Fallet med Rushdie underströk spänningarna mellan yttrandefrihet och religiös känslighet och satte igång en global debatt om censur och yttrandefrihet. Rushdie levde

under polisbeskydd i många år men fortsatte sitt litterära arbete trots hoten. 2022 attackerades han och skadades allvarligt under ett publikt samtal i New York.

5. **Syrien:** Under pågående konflikt är yttrandefriheten strängt bevakad och begränsad av regimen. Stöttad av ryska och iranska imperialister.
6. **Förenade Arabemiraten (UAE):** Yttrandefriheten är begränsad, särskild vad gäller kritik av regeringen eller monarkin. Nyimperialistisk makt stöttad av västerländska imperialister.
7. **Turkiet:** Yttrandefriheten genomlever hårda tider och är nära att utplånas. Tiotusentals journalister har fyllt fängelserna sedan kuppen 2016. Nyimperialistisk makt. Medlem av, och med starkt stöd av, NATO.

I dessa länder medför bristen på konstitutionella garantier eller de vaga lagarna att regeringarna har möjlighet att begränsa åsikter och uttryck genom censur, arresteringar och andra former av repression.

Men, berättelsen tar inte slut här.

På andra sidan världen, i de mest ”demokratiska”, ”republikanska” västerländska länderna, finner vi överraskande nog en liknande historia, men denna gång i en obeslöjad ”berättigad” form.

Här i denna text finns det inte utrymme för oss att granska de mest sofistikerade och maskerade former som media – kontrollerad av imperialister - använder för att manipulera folkopinionen, vilket är i direkt opposition till samvetsfriheten. Här måste vi begränsa oss till ett fåtal, men systematiska, kränkningar av yttrandefriheten som härstammar från den imperialistiska härskande klassen och går emot massornas berättigade frihetslängtan.

Aktuella incidenter i västerländska länder belyser betydande begränsningar av yttrandefriheten, särskilt i relation till massprotester och demonstrationer:

1. **Storbritannien:** Lanseringen av Public Order Act under 2023 begränsade demonstrationsrätten avsevärt. Lagen kriminaliserar vissa former av fredliga protester, däribland spontana demonstrationer, och förelägger straffpåföljd för orsakande av ”allvarlig störning av ordning” och underminerar därmed mötes- och yttrandefriheten. Den möttes av omfattande kritik för att vara ett verktyg för att kväva protester och för

att särskilt rikta in sig på klimataktivister. (Källa: Amnesty International och Human Rights Watch)

Restriktioner för monarki-kritiska protester i Storbritannien: Vid kung Charles III:s kröning häktades fredliga demonstranter under ett massivt polisuppbåd, vilket väckte farhågor kring yttrandefriheten. (Källa: Electronic Frontier Foundation och Human Rights Watch)

- 2. Frankrike:** Under 2023 mötte protester mot pensionsreformer hårt motstånd från myndigheterna som satte in tårgas och genomförde masshäktningar av demonstranter. Övervåldet och den massiva övervakningen skapade en starkt avskräckande effekt vad gällde deltagande och mötte stor kritik. (Källa: Amnesty International och JURIST)

Censurlagar i Frankrike: De åtgärder som vidtagits mot spridning av desinformation har lett till straffpåföljder som kritiker hävdar är alltför hårda och hotar legitim journalistik och olik tänkande. (Källa: ARTICLE 19)

- 3. Tyskland:** Propalestinska protester förbjöds i förebyggande syfte i Berlin, motiverade av diskriminerande antaganden om deltagarna. Dylåka restriktioner krårker internationella riktlinjer för fredliga sammankomster. (Källa: Amnesty International)

Repressiva åtgärder mot klimataktivister: Lånder i väst, däribland Tyskland, har slagit ner på klimataktivister genom arresteringar och restriktiva åtgärder under demonstrationer och protester. (Källa: ARTICLE 19)

Uppvisandet av Rojava-relaterade flaggor, som YPG:s (Folkets försvarsenheter) och YPJ:s (Kvinnornas försvarsenheter), har bemötts med restriktioner i Tyskland på grund av att dom uppfattas ha koppling till PKK (Kurdistan arbetarparti), en organisation som är förbjuden i landet. Under 2017 utfärdade Tysklands inrikesminister direktiv som förbjöd vissa kurdiska symboler, däribland nämnda flaggor, under PKK-förbudet. Medan YPG och YPJ har fått ett internationellt erkännande för sin kamp mot IS har tyska myndigheter argumenterat för att dessa symboler är kopplade till PKK, vilken ståmplas som en terroristorganisation av Tyskland, Turkiet och andra. Detta har lett till att polisen konfiskerat flaggorna under protester och till och med inlett förundersökningar mot individerna som uppvisat dem. Vissa av dessa rättegångsbeslut, bland annat ett i Gelsenkirchen, har dock frikånt aktivisterna och deklarerat att flaggorna inte ligger under ett totalt förbud. Aktivister fortsåtter sin kamp för en nationell lårtnad

av restriktionerna genom att argumentera för att förbudet underminerar mötes- och yttrandefriheten. (Källa: ANF English Mobile, Kurdistan24, och Emergency Committee for Rojava)

4. **Nederländerna:** Under Extinction Rebellion-demonstrationer satte polisen in vattenkanoner och häktade hundratals klimataktivist. Kritiker argumenterade att nedslaget var oproportionerligt och hade avskräckande effekt på civil olydnad. (Källa: Amnesty International och Human Rights Watch)
5. **Spanien:** Lagar som bestraffar offentliga demonstrationer och protester, såsom "Gag"-lagen, har använts för att begränsa mötesfriheten. Dessa åtgärder inkluderar höga böter för ej tillståndsgivna protester, övervakning av aktivister och begränsningar i rätten att protestera i närheten av vissa myndighetsbyggnader. (Källa: Amnesty International)
6. **Italien:** Klimataktivist har stämplats som "eko-terrorister" och blivit lagförda under anti-terrorism-lagar. Dessa åtgärder har väckt oro över kriminaliseringen av fredlig civil olydnad. (Källa: Amnesty International)
7. **Österrike:** Under 2023 utsattes fredliga regeringskritiska demonstranter för polisövervakning och böter för att ha brutit mot nya lagar vilka kräver förankring inför offentliga sammankomster, något som väckt oro för oproportionerliga restriktioner. (Källa: Amnesty International och Human Rights Watch)
8. **Sverige:** Koordinerat samarbete för att fälla Julian Assange för sexuella övergrepp: Anklagelserna om sexuella övergrepp mot Julian Assange var en del av en politisk konspiration för att neutralisera och misskreditera honom för hans arbete med WikiLeaks.

Tidpunkten för anklagelserna:

Anklagelserna dök upp kort efter att WikiLeaks släppt dokument som var hemligstämplade av den amerikanska militären, däribland videon "Collateral murder" samt krigsloggar från Afghanistan och Irak. Timingen vittnar om en avsikt att solka Assanges rykte och ett försök att skifta fokus från läckorna till hans privatliv.

USA:s roll:

USA utövade påtryckningar mot Sverige att driva fallet för att möjliggöra en utlämning. Det fanns en rädsla för att Assange, om han hamnade i svenskt förvar, skulle lämnas ut till USA istället för till Storbritannien.

Nedläggning och återupptagande av fallet:

Svenska åklagare la initialt ned förundersökningarna under 2010, med otillräckliga bevis som motivering, men öppnade sedan fallet igen efter internationell

uppmärksamhet. Detta velande speglar externa politiska påtryckningar snarare än en genuin strävan efter rättvisa.

Utlämningsrisk:

Assange ansökte om asyl hos Ecuadors ambassad, inte primärt för att undvika brottsanmälan i Sverige, utan för att undvika utlämning till USA. Hans asylansökan och följande uttalanden betonade denna farhåga, att anklagelserna var en förevändning för en eventuell utlämning till USA.

Brist på formellt åtal:

Assange blev aldrig formellt åtalad i Sverige; åklagarnas begäran gällde enbart förhör. Det indikerar ett svagt rättsfall, som drevs mer för sin politiska betydelse än för att utreda anklagelserna.

Uttalanden från sakkunniga:

Tidigare sakkunniga, såsom Nils Melzer, FN:s särskilda rapportör om tortyr, har beskrivit anklagelserna som en koordinerad attack riktad mot Assanges trovärdighet. Melzer kritiserade Sveriges hantering av fallet för oegentligheter i processen som underminerade dess legitimitet.

Medias beskrivning av Assange som en rymling som undviker rättvisan förstärkte den negativa bilden av honom, vilket hans anhängare hävdar var en medveten strategi för att smutskasta WikiLeaks och dess avslöjanden.

- 9. Kanada:** Ursprungsbefolkningens protester mot en gasledning mötte hårt polismotstånd, med arrester och övervakning, något aktivister kritiserade för att kväva miljörelser och rättviserelser inom ursprungsbefolkningen. (Källa: Human Rights Watch)
- 10. USA:** Myndigheter inom ett flertal stater antog anti-protestlagar som innebär stränga straff för att delta i demonstrationer som anses störande eller omstörtande. Dessa åtgärder riktar sig i en oproportionerlig skala mot antirasistiska protestyttringar. (Källa: Amnesty International och Human Rights Watch)

Journalister som måltavlor i USA: Rapporter har visat att journalister som bevakat protester eller regeringsåtgärder har fått sin utrustning beslagtagen eller blivit häktade, något som underminerar pressfriheten. (Källa: Electronic Frontier Foundation)

Påtryckningar mot visselblåsare: I USA har visselblåsare som avslöjat myndigheters tjänstefel åtalats under lagen Espionage Act, vilken kritiker hävdar används för att tysta oliktankande och kritik. (Källa: Electronic Frontier Foundation och ARTICLE 19)

Att utmana superimperiet USA genom att tillgängliggöra krigsbrottsdokument – en mans öde:

Julian Assange är grundare av WikiLeaks, en organisation känd för att publicera hemligstämplad information samt läcka dokument och nyheter av betydande allmänintresse. Hans fall har blivit ett oavvisligt exempel inom frågor som rör pressfrihet, visselblåsning och statshemligheter.

WikiLeaks och USA-läckor: Assange blev föremål för globalt intresse under 2010 då WikiLeaks publicerade en serie läckor från visselblåsaren Chelsea Manning. Dessa inkluderade hemligstämplade amerikanska militära och diplomatiska dokument, som videon ”Collateral Murder” vilken exponerade civila dödsoffer i Irak.

Juridiska problem i Sverige: Under 2010 anklagades Assange för sexuella övergrepp i Sverige. Han nekade till anklagelserna och hävdade att de var politiskt motiverade. Han sökte asyl för att undvika utlämning till Sverige och i förlängningen till USA, där han skulle ställts inför risken att avrättas.

Asyl hos Ecuadors ambassad: Assange sökte sig till Ecuadors ambassad i London under 2012 och beviljades asyl för att undvika utlämning. Han blev kvar där i nära sju år tills Ecuador slutligen drog in hans asyl 2019.

Arrestering i London: I april 2019 arresterade brittisk polis Assange för brott mot borgensvillkoren. I samband med det begärde USA en utlämning av Assange för åtalpunkterna förberedelse till dataintrång samt, senare, ett flertal åtal under Espionage Act för att ha publicerat hemligstämpelat material.

Utlämning och juridisk strid: Assange satt häktad i fängelset Belmarsh i Storbritannien under tiden han kämpade mot utlämningen till USA. Om utlämningen fullfördes och han blev fälld riskerade han upp till 175 år i fängelse. Hans anhängare argumenterade för att åtalet mot honom underminerade pressfriheten globalt.

Hälsoproblem och människorättsfrågor: Organisationer som Amnesty International och FN uttalade farhågor om Assanges hälsa och de följer hans utlämning skulle kunna få för den journalistiska friheten. Fallet förblev högst kontroversiellt, med debatter om staters säkerhet kontra allmänhetens rätt till information.

En uppmärksam läsare har säkerligen omedelbart upptäckt likheter mellan fallen Salman Rushdie och Julian Assange:

Både Julian Assange och Salman Rushdie blev polariserande figurer som följde av att deras arbete utmanade mäktiga institutioner och normer.

Båda betalade ett högt pris till följd av att de använde sin yttrandefrihet: Assange genom WikiLeaks och offentliggörandet av statshemligheter, och Rushdie genom sin kontroversiella roman *Satansverserna*.

Deras handlingar utlöste internationella debatter kring yttrandefrihetens gränser, ansvar och censur.

Assange konfronterades med utdragna juridiska strider och potentiell utlämning till USA, medan Rushdie blev föremål för en fatwa som uppmanade till mord vilket ledde till att han under årtal tvingades leva gömd och under personskydd.

Många ser dem som sanningssägare och förkämpar för yttrandefrihet, medan belackare kritiserar dem för vårdslöshet och respektlöshet mot religiösa och nationella säkerhetsintressen.

Båda fallen belyser utmaningarna för den som verkar i skärningspunkten mellan yttrandefrihet, makt och global kontrovers.

11. Ungern: Attacker på HBTQI+-rörelsen. Trots att Ungern är medlem i EU har nya lagar riktat in sig på HBTQI+-rättigheter genom att begränsa yttrandefriheten under skenet av att skydda minderåriga från spridning av material relaterat till HBTQI+. (Källa: Electronic Frontier Foundation och ARTICLE 19)

Dessa exempel visar på en trend av ökade restriktioner under skenet av att upprätthålla allmän ordning. Därför måste vi igen ställa den grundläggande frågan gällande teorin om staten:

Vilka tjänar detta instrument (staten) genom att upprätthålla allmän ordning? Tjänar denna allmänna ordning slaverna eller slavägarna? När Lenin upprepade gånger beskrev imperialismen som inneboende reaktionär, karaktäriserad av politisk repression på hemmaplan och aggressiv expansion utomlands (Lenin, 1917), hade han denna tydliga universella bild i sitt briljanta medvetande.

6. Länge leve internationell solidaritet!

Det säger sig självt att i de länder där yttrandefriheten ännu inte har gjort intåget i konstitutionerna har revolutionärer och frihetskämpar, demokrater och socialister ett tydligt uppdrag: den demokratiska revolutionen. Sociala rörelser i länder som Iran, Irak, Afghanistan, Turkiet, länderna i Persiska golfen, norra Afrika, palestinska och kurdiska folket, Mellanöstern kort och gott, har samma mål: att störta islamistiska, fascistiska regimer och etablera nya former av folkdemokratier, oberoende av och utan inblandning från österländska eller västerländska imperialister.

I de så kallade demokratiska västländerna är historien mer komplex. Här fungerar den demokratiska fasaden fortfarande. Och varje "civil" medborgare har, på papperet åtminstone, sina grundlagsskyddade demokratiska fri- och rättigheter. Men, om vi – en gång för alla – gör oss av med den tröttsamma melodin från sociala medier om de så kallade ytterhöger/konservativa partierna och politiken, vilka de facto vinner mark i USA och Europa, så finner vi att vi står inför fascister och fascistiseringen av staten, ekonomin och alla sociala livssfärer.

Denna fascistisering har sina ekonomiska och historiska rötter i det nuvarande stadiet av den kapitalistiska utvecklingen, vilken började med den senaste och djupaste globala ekonomiska krisen 2008.

Således står dessa länder inför en dubbel utmaning: att skydda och upprätthålla borgerliga demokratiska fri- och rättigheter å ena sidan, och å den andra att fortskrida med den internationella socialistiska revolutionen, i solidaritet med revolutionärer, frihetskämpar, demokrater och socialister.

Under det senaste decenniet har det skett en betydande ökning av regeringar från ytterhögern i Europa, där länder som Ungern, Italien, Polen, Sverige och Slovakien valt ledare från eller ingått koalitioner med partier på ytterhögern. Dessa regeringar förespråkar ofta en nationalistisk, invandringsfientlig och EU-skeptisk politik, vilket signalerar ett skifte i det politiska landskapet över hela kontinenten. Viktor Orbáns Ungern till exempel har karaktäriserat sig som otvetydigt ytterhöger, med en fientlig hållning till HBTQI+ och begränsningar i pressfriheten. Italien under Georgia Meloni, från partiet Italiens bröder, representerar ännu ett framträdande exempel på denna trend.

I USA har ytterhögerregeringar, särskilt under Donald Trumps presidentskap, suttit i officiell maktställning. Dessa rörelser har påverkat bredare politiska narrativ med fokus på begränsning av invandring, nationalism och kritik av globaliseringen.

I Tyskland har ytterhögerpartiet Alternativ för Tyskland (AfD) vunnit en framträdande roll, i vissa regioner är de det största oppositionspartiet. Även om de inte innehar faktisk federal makt så har deras makt vuxit på regional nivå, särskilt i forna Östtyskland.

Denna ökning av ytterhögern i västerländska demokratier belyser betydande politiska omstruktureringar som drivs av ekonomisk osäkerhet, migrationskriser och kulturkonservatism och omformar både inhemsk och internationell politik.

I Frankrike har rörelser på ytterhögerkanten, särskilt Marine Le Pens Nationell Samling, vunnit betydande väljarunderlag i president- och parlamentsval. Frankrike har dock inte haft en ytterhögerregering de senaste decennierna. Le Pens parti har verkat som en stark oppositionskraft snarare än som regeringsunderlag.

Sverige stod inför ett betydande skifte 2022 då Sverigedemokraterna, ett parti på ytterhögerkanten, fick en stor roll inom regeringskoalitionen. Även om de inte formellt innehar regeringsmakten utövar de betydande makt över politiken genom samarbetet med Moderaternas Ulf Kristersson.

Listan tar inte slut här!

Välfärden, som uppnåtts genom folkets oupphörliga strävan och kamp efter andra världskriget, slaktas genom lagstiftningar som träder i kraft över en natt och yttrandefriheten är inget undantag.

Dessa fascistiska kraftprov är dock ingenting jämfört med de mest egendomliga åtgärder som de europeiska regeringarna vidtog för att försvara den israeliska premiärministern Benjamin Netanyahu, den högste ansvarige för folkmordet i Gaza. Detta exempel visar allt man behöver veta om vad yttrandefriheten betyder för europeiska länder.

Europeiska regeringar har uttryckt "blandade" reaktioner över den Internationella brottsmålsdomstolens (ICC) nyligen utfärdade arresteringsorder mot den israeliska premiärministern Benjamin Netanyahu och andra tjänstemän för krigsbrott. Detta har lett till en komplex balansakt där länderna negligerar sina åtaganden under internationell lag för att bibehålla sina diplomatiska och historiska förbindelser med Israel.

Tyskland stöttar ICC men har uttryckt tveksamhet inför att ställa sig bakom och genomföra arresteringsordern, med motiveringen att de av historiska skäl har en ”unik relation och ett stort ansvar” för Israel. Tyska tjänstemän har antytt att det är svårt att föreställa sig att Netanyahu skulle arresteras på tysk mark. (Källa: Deutsche Welle)

Frankrike och Nederländerna: Båda länder har understrukt att de respekterar ICC:s beslut och att de följer internationell lag, men ingen har hittills sett någon praktisk manifestation av dessa tomma ord. (Källa: Deutsche Welle)

Storbritannien och Kanada: Dessa nationer respekterar ICC:s oberoende men har avstått från att uttryckligen stödja en omedelbar insats, vilket antyder en bredare oro för diplomatiska konsekvenser. (Källa: Al-Monitor)

Och **USA** har konsekvent avvisat Internationella brottsmålsdomstolens rättskipning i mål som involverar Israel och dess representanter, däribland det potentiellt kriminella beslutet att stötta Benjamin Netanyahu (källa: Al-Monitor). Det imperialistiska USA har en historia av att opponera sig mot ICC:s utredningar av allierade eller egna handlingar. Till exempel utfärdade USA tidigare sanktioner mot ICC:s tjänstemän när de utredde amerikanska krigsbrott i Afghanistan. Detta visar på en bredare policy som går ut på att skydda USA och dess allierade från internationella juridiska utredningar och åtal som uppfattas som politiskt motiverade.

Detta är bara några exempel på hur imperialistiska länder reagerar på vad de själva har etablerat som internationell lag, än mindre på vad reaktionerna kan bli på det som etablerats, upprätthållits och försvarats av folket, som yttrandefriheten.

Men ännu ”otroligare” än detta är reaktionerna från de så kallade demokratiska organisationerna och icke-statliga organisationerna i relation till detta, och i relation till yttrandefrihet.

Många organisationer som kämpar för yttrandefrihet, som PEN International, Amnesty International och ARTICLE 19, har kritiserats för negligering eller otillräcklighet i att adressera förtrycket av yttrandefriheten i relation till krisen i Gaza. Här är några exempel där organisationer eller institutioner blivit anklagade för att i detta fall inte fullt ut ha stöttat yttrandefriheten eller oliktankande:

Begränsat fördömande av israeliska handlingar: Amnesty International har varnat för risken för folkmord i Gaza men har kritiserats för att inte kraftfullt ha adresserat de systematiska murar

som förhindrat ansvarsutkrävande för krigsbrott och kränkningar av yttrandefriheten. (Källa: Amnesty International Australia)

PEN International och Frankfurts bokmässa: PEN International mottog starka reaktioner när en prisutdelning till en palestinsk författare sköts upp under konflikten, något som belyser censur under påtryckningar från proisraeliska grupper. (Källa: PEN Australia)

Medias nedtystning: Organisationer som ARTICLE 19 har rapporterat om utbredd nedtystning av palestinska röster, inkluderande censurering av vissa fraser och symboler som utpekats som terrorbejakande, vilket påverkat akademisk, konstnärlig och journalistisk frihet. (Källa: ARTICLE 19)

Rädsla för repressalier: Journalister och akademiker har mötts av repression för att ha uttryckt solidaritet med palestinier, vilket lett till självcensur för att undvika anklagelser om antisemitism eller negativa professionella konsekvenser. (Källa: PEN Australia och ARTICLE 19)

Svartlistning i Hollywood: Högprofilerade personer som Susan Sarandon har sparkats från projekt efter att ha uttryckt propalestinska sympatier, något som lyfter frågor om yttrandefriheten inom underhållningsindustrin. (Källa: PEN Australia)

Sociala medieplattformar: Dessa plattformar har kritiserats för att plocka ner propalestinska inlägg samtidigt som de tillåter innehåll som stödjer israeliska narrativ, vilket visar på en dubbel standard i upprätthållandet av yttrandefriheten. (Källa: ARTICLE 19)

Internationella författares tystnad: Många framstående författare och journalister har avstått från att skriva under öppna brev eller offentliga uttalanden till stöd för Gaza av rädsla för negativa professionella konsekvenser, trots att de är förkämpar för yttrandefriheten i andra kontexter. (Källa: PEN Australia)

Demonstrationsrestriktioner: Lagar och förordningar i länder som Tyskland kriminaliserar vissa former av solidaritet med Palestina, såsom flaggor och slogans, vilket uppmärksammas som attacker på yttrandefriheten. (Källa: ARTICLE 19)

Inkonsekvent institutionellt stöd: PEN och andra organisationer har anklagats för att reagera och agera ojämnt på frågor och konflikter som rör yttrandefrihet, genom att stundtals prioritera bibehållandet av samarbeten över deras kärnuppgift. (Källa: PEN Australia and ARTICLE 19)

Detta senaste imperialistiska "mästerverk" i Gaza och deras beslutsamhet att fortsätta försvara sitt projekt, tillsammans med alla de "försvarare" av yttrandefrihet, vägleda av borgerliga och småborgerliga tankemönster, har just återigen visat oss ett enkelt faktum. Detta leder oss till att reflektera en extra gång över de läxor som det medvetna, internationella proletarietet lärt sig under sin decennielånga kamp för genuina friheter. Läxorna är fortfarande högst relevanta:

- Kämpa för varje, precis varje, demokratisk fri- och rättighet inom den borgerliga ramen.
- Skapa nya tillfällen och vägar för att upprätta nya radikala demokratiska fri- och rättigheter.
- Välkända demokratiska organisationer som exempelvis PEN etablerades med bas i folkets frihetslängtan. De tog med rätta formen av fackförbund. Dessa fackförbund följer för närvarande ett småborgerligt tankemönster, vilket när som helst är redo att förlika sig med de dominerande systemen eller anamma en påbjuden tystnadspolicy. Medvetna författare och medlemmar måste kämpa för att omvandla dem till kompromisslösa frihetsorganisationer.
- De ovan nämnda facken måste vara och förbli partipolitiskt obundna i sin kärna. De får inte begränsas till liberala medlemmar. Varje marxist-leninist, revolutionär och genuin demokrat måste kämpa och göra sitt bästa för att vara aktiv inom dem. De är fackförbund för liberala i precis samma utsträckning som de är platser för revolutionärer. Detta betyder inte att de ska förvandlas till revolutionära organisationer, men till kompromisslösa, radikala sådana som strider mot **varje** kränkning av yttrandefriheten.
- Varje fackförbund med ett småborgerligt tankemönster kommer oundvikligen misslyckas i sina projekt då dom tenderar att underordna sig de dominerande systemen.
- Varje revolutionär måste göra sitt bästa för att föra fram proletära tankemönster som riktlinje i dessa organisationer. Bara på detta vis kommer den kompromisslösa hållningen som genuina organisationer för folket garanteras. Detta grundar sig i att det proletära tankemönstret inte har några fördelar inom den dominerande borgerliga ramen, och därför okorrumpert har möjlighet att föra kampen till dess sista stadium.
- Införandet av genuin proletär kritik/självkritik i fackförbund och deras etablerade cirklar!
- För totalt ekonomiskt oberoende! Totalt mentalt/teoretiskt oberoende!

- Kämpa mot varje klausul eller paragraf som nekar marxist-leninister medlemskap i fackförbund!
- Kollektiv strävan att stryka varje klausul eller paragraf som tillåter medlemskap för fascister!
- Enbart sådana nya typer av fackförbund kan uppvisa ett genuint och orubbligt åtagande för kampen för yttrandefrihet och utan rädsla konfrontera repressalier. Enbart sådana nya typer av organisationer kan uppvisa en genuin solidaritet med alla röstlösa offer och förtryckta världen över, samt deras vänner och kollegor i öppet fascistiska stater. Enbart dessa nya typer av organisationer kan sedan stå emot hot av alla sorter från alla former av fascister och regeringar. Genuin internationell solidaritet mot förtryck kan bara blomstra genom denna nya, kompromisslösa och radikala organisation som är djupt förankrad i och stöttad av massorna.

Låt oss höja våra röster på alla språk:

Länge leve internationell solidaritet!

Long live international solidarity!

Viva la solidaridad internacional!

Vive la solidarité internationale!

Hoch die internationale Solidarität!

Да здравствует международная солидарность! (Da zdravstvuyet mezhdunarodnaya solidarnost!)

تحيا التضامن الدولي (Tahiya al-tadamun al-duwali!)

国际团结万岁！(Guójì tuánjié wànsuì!)

Viva a solidariedade internacional!

अंतर्राष्ट्रीय एकजुटता अमर रहे! (Antarrashtriya ekjutata amar rahe!)

زنده باد همبستگی بین المللی! (Zende Bad, Hambastegi e Beinalmelali!)

Siamak Raji

December 2024

Referenser:

- Engels, F., 1884. *The Origin of the Family, Private Property and the State*.
- Lenin, V.I., 1917. *The State and Revolution*.
- Marx, K. and Engels, F., 1848. *The Communist Manifesto*.
- Lenin, V.I., 1917. *Imperialism, the Highest Stage of Capitalism*.
- Marx, K., 1867. *Capital: Volume 1*.
- Marx, K. (1875). Critique of the Gotha Program.
- Marx, K. (1871). The Civil War in France.
- Engels, F. (1877). Anti-Dühring.